

nævnt dette for at vise, at man andre Steder har været istand til at gennemføre en Lov af saa stor Betydning som denne, uden at det har medtaget en saa lang Række af Aar, som vi have anvendt derpaa, uden at være kommen videre, end at vi ikke ere enige med Ministeren om, hvorvidt den skal henstydtes i den uvisse Fremtid.

Under 1ste Behandling af en Sag som denne, en Sag, der for mig jo kun har den samme Interesse som for enhver Borger, og hvorom vi, da det er en folkelig Lov, gjerne Alle kunne sige det, der ligger os paa Hjerte, skal jeg ingenlunde gennemgaae Lovens i dens Enkeltheder, men blot tillade mig at gjøre et Par Bemærkninger ved nogle af dem, hvor jeg finder, at Forandring kunde være ønskelig, naar man vil Lovens rette Gjennemførelse i den rette Aand. Jeg vil ikke nægte, at jeg haaber, at dersom vi komme tilrette med dette Lovudkast, det da ikke vil vare længe, inden vi ogsaa i visse civile Sager faae Mævninger indførte, og jeg vil navnlig henpege paa det Rigtige i at bruge Mævninger i de allerfleste Erstatningsager. Det forekommer mig, at der ved Lovforslaget ikke er sørget nok for at faae et tilstrækkeligt Antal Mænd til at tjene ved denne Ret. Der er i § 22 blandt Undtagelserne fra Reglen om Afgang til at blive Mævning nævnt: Den, der ingen egen Huusstand har og som staaer i privat Tjenesteforhold. Jeg vil henstille til den ærede Forslagsstiller, om her ikke kunde skee nogen Forandring, da der upaatvilelig gives ikke saa Fjeld, der staae i privat Tjenesteforhold, hvis hele Stilling i Samfundet berettiger dem til en saadan Tillid, at man rolig kan lade dem tjene ved en Ret som denne, og navnlig troer jeg, at det vil gjælde meget stærkt her i Kjøbenhavn. § 25 forekommer mig at trænge betydelig til Forandring. Jeg troer ikke, at man ved i denne Lov særlig at gennemføre denne Forholdsregel strax vil opvække en saadan Tilbøjelighed hos Folk til at tjene Retten, at de skulde melde sig selv og begjære at blive opførte paa Listerne, skjøndt de ikke havde en reen aarlig Indtægt af 800 Rd. Med Hensyn hertil vil jeg henstille til den ærede Forslagsstiller, om ikke en temmelig betydelig Forandring kunde finde Sted saaledes, at der-

som man fandt en Qualification af aarlig Indtægt nødvendig, den da udenvidere blev sat frem, men navnlig efter en langt lavere Sum end den, der her er nævnt, og uden at det paalægges Folk at melde sig for at gjøre deres Ret gjældende; thi jeg er bange, for at Folk ville være altfor tilbøjelige til at renoncere paa deres Ret. Jeg vil ogsaa henstille til Overveelse, om det ikke skulde være i den rette Aand af denne Lov, at der i Straffesager ikke afhøres Vidner uden i selve Retten, naar undtages saadanne Sygdomstilfælde, som forhindre Vidnet fra at møde; men her staaer: Dersom han er forhindret ved Sygdom eller af anden Grund. Det forekommer mig, at naar man skal tye til at tage hans Vidneforklaring et andet Sted, maa der være saadanne Grunde tilstede, som gjøre det umuligt for ham at møde. Det er efter min Overbeviisning et Hovedpunkt i denne Sag, at Vidnet staaer Ansigt til Ansigt med den Anklagede og afgiver sin Forklaring; en Forklaring paa et andet Sted og til en anden Forhørsdommer er af en mislig Natur. Jeg vilde ligeledes troe, at det maatte være rigtigt at tage Eden strax af Enhver, som har at afgive Forklaring i Retten, og ikke udsætte det til Tilendebringelsen af Sagen og saa fordre Vidnet op og lade det aflægge Eden paa den afgivne Forklaringens Rigtighed; det er langt mindre betryggende, end naar Vidnet forud bliver høitidelig taget i Ed paa, at det kun vil tale Sandhed. Jeg skal ikke opholde det ærede Thing længe, men blot endnu omtale et eneste Punkt nemlig det, som af det ærede Medlem for Roeskilde (Riebe) igaar med saa stor Styrke blev fremhævet, at vi, idet vi indføre en saa radical Forandring som denne, maae vogte os for at bibeholde den Deel af vor nærværende Retspleie, som bestaaer i ikke at bevise en Persons Skyld, men i at søge at fravriste ham en Tilstaaelse om, at han har begaaet Forbrydelsen. Dersom man vil bruge den franste Methode og afhøre den Anklagede, saa frygter jeg meget for, at den, efter den Bane, der er her i Landet til hovedsagelig at søge en Forbrydelse opdaget ved den Anklagedes egen Tilstaaelse, vil virke fordærvende paa den hele Institution, saaledes som det nu er, hvor man jo ikke lægger saa stor Vægt paa Vidner, som paa at